

VÍCHOR

SPOLU SME SLOBODNÍ

Carola Wimmerová

FRAGMENT

Víchor

Spolu sme slobodní

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Carola Wimmerová
Víchor: Spolu sme slobodní – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Carola Wimmerová

Víchor

Spolu sme slobodní

FRAGMENT

Prológ

Kôň nepokojne prešlapoval na mieste.

Potreboval voľnosť. Slnečný jas. Čerstvý vzduch. Lenže bol uväznený v zaprášenom tmavom boxe medzi úzkymi stenami.

V zúfalstve sa vyrútil smerom k dverám.

Blížili sa kroky.

* * *

„A on je jej priamy potomok?“ spýtala sa Mária Kaltenbachová, keď vošla do stajne.

„Je to Hallin pravnuke,“ odpovedal pán Fink. „Rozhodne po nej zdedil zopár daností. Ale predávam ho veľmi nerád,“ pokračoval. „Hoci je nevypočítateľný a doteraz s ním boli iba problémy.“

Mária Kaltenbachová to však videla inak. „Ach, to sa hovorilo aj o Halle,“ odvetila nenútene. „Viem, čo robím.“

„To dúfam. Dám priviezť prives,“ povedal Friedrich Fink a opustil stajňu.

Mária Kaltenbachová otvorila závoru a vošla do boxu. Mala vyše šesťdesiat a bola skúsenou jazdkyňou. Počas svojho dlhého života už vlastnila mnoho koní. Považovala za veľké šťastie, že starý Fink napokon prijal jej ponuku a predá jej Víchra. Nepoznala veľa koní, čo by mali v rodokmeni takú talentovanú parkúrovú kobyľu, takú legendu, ako bola Halla. Veď ona toho žrebca naučí, ako ju poslúchať.

Keď k nemu vykročila, bojazlivo ustúpil a zadnou časťou tela prudko vrazil do steny.

Mária Kaltenbachová sa nenechala oklamať. „Pôjdeme, neboj sa,“ povedala.

Ale žrebec zaerdžal a postavil sa na zadné nohy. Potom vyrazil vpred. Máriu Kaltenbachovú hodilo o stenu. Vykríkla od bolesti. Kónské kopyto silno zaprašťalo na kamennej podlahe.

Mária Kaltenbachová pevne chytila žrebca za hrivu. No Víchor ju strhol so sebou. Niekoľkokrát ňou tresol o stenu, až kým bezmocne nespadla na zem.

Už ho nevládala udržať. Kôň cváľal cez stajňu oproti svetlu, v ústrety slobode.

1. kapitola

Cválali po letnej lúke k obzoru, nezastavili sa ani na chvíľu. Krajina okolo nich sa mihala takou obrovskou rýchlosťou, až jej to vyrážalo dych. Srna, čo sa pásla neďaleko, sa preľakla, zajac trielil preč. Cestu im preťal potok. Jedným skokom ho prekonal – a potom ich čakalo už iba šíre modré nebo... a dovtedy nepoznaný pocit nekonečného šťastia...

Mika otvorila oči. Modrá obloha zmizla. Namiesto nekonečných diaľav sa pozerala na unavené tváre

ľudí v metre. S rachotom míňali sivú betónovú stenu. Nič, len pustá realita. Mika si s povzdychom stiahla čiapku viac do čela. Azda by ten pekný sen mohol pokračovať... Rýchlo zavrela oči.

„Hej! Zobuď sa!“ ozval sa hlas jej najlepšej priateľky. „Od zajtra môžeš snívať, koľko sa ti zachce. Máme prázdniny!“

O chvíľu sa už Fanny tlačila vedľa Miky na úzkom sedadle. Fanny bola Mikina najbližšia dôverníčka, zábavná a nenapraviteľná šibalka. Mika si bez nej svoj život nevedela predstaviť. Na leto si naplánovali prázdninový tábor.

„Presne. Sloboda, už ideme!“ povedala Mika. No jej hlas znel všelijako, len nie presvedčivo. Pred prázdninami sa totiž ešte rozdávaly vysvedčenia. Mika nepatrila k najusilovnejším žiačkam. Práve naopak. Vynikala nekonečnou lenivosťou. Hrozilo, že prepadne.

„Neboj sa,“ povedala Fanny a chytila Miku okolo pliec. Vedela, na čo jej kamarátka myslí. „Síce tesne, ale prejdeš... Vyrátala som to!“

Mika prikývla.

„A povedal, že to s tebou vyzerá dobre,“ dodala Fanny.

Aj Mika si vyrátala priemery znáмок. Áno, situácia naozaj nevyzerala zle. Usmiala sa. „Máš

pravdu,“ pripustila a hodila starosti za hlavu. Všetko dobre dopadne.

V tej chvíli si Fanny všimla zopár ohnivočervených pramienkov, ktoré Mike vykúkali spod čiapky. Zľakla sa a rýchlo ju kamarátke strhla. Mikine kedysi krásne plavé vlasy svietili ohnivočervenou farbou! Fanny vytreštila oči. „Čo je to?!“

Mika čakala presne takúto reakciu. Ale bolo jej jedno, čo si Fanny myslí. Dôležité je, že jej sa nová farba vlasov páči! Metro zastavilo a Mika schmatla svoju čiapku. „Zmena štýlu!“ povedala bez ďalšieho vysvetlenia a skočila na nástupište.

„Štýl na spôsob paviánieho zadku?“ zavolala za ňou Fanny. Potom si neveriacky povzdychla, prehodila cez plece tašku a pobrala sa za Mikou.

No Mika sa už zamiešala do davu, mala naponáhlo. Čo najskôr sa chcela dostať na čerstvý vzduch. Konečne pod šírým nebom! Rozložila kolobežku – a už jej nebolo. Fanny sa za ňou náhlila po svojich.

Mika sa už takmer dostala ku škole, keď zrazu vedľa nej nebezpečne zaškrípali brzdy. Od strachu zbledla. Tesne pred sebou zbadala kapotu nablýskaného Fordu Mustang. Kabriolet patril pánu Lesingovi, jej triednemu učiteľovi, ktorý chcel práve odbočiť na parkovisko pre učiteľov. Určite zaň vysolil niekoľko učiteľských platov.

„Mika! Dávaj pozor!“ vyhrešil ju.

Mika sa spamätala. „Čože?“ vyjachtala. To hádam ani nie je pravda! Veď ju mohol zabiť! A toho nafúkanca trápi akurát jeho sprosté auto!

Dala si ruky v bok a už sa chystala, že mu rozhorčene prehovorí do duše, keď vtom dorazila fučiaca Fanny. Postavila sa pred Miku, akoby ju chcela brániť, a upokojujúcim gestom ukázala pánu Lessingovi, že má prednosť. „Nech sa páči, až po vás!“

Pán Lessing sa na okamih usmial a potom dupol na plyn. Fanny sa karhavo pozrela na kamarátku. Mika pochopila: teraz nie je vhodný čas na hádky! V tom mala Fanny určite pravdu.

* * *

Keď sa pán Lessing na poslednej hodine prechádzal po triede a rozdával vysvedčenia, Mike plynul čas nekonečne pomaly. Lenže triedny učiteľ sa nikam neponáhľal. Každému žiakovi, ktorému dal vysvedčenie, povedal zopár povzbudivých alebo kritických slov a až úplne nakoniec sa dostal k lavici, kde sedela Fanny s Mikou.

„Veľmi pekne. Len tak ďalej,“ pochválil triedny Fanny a podal jej vysvedčenie. Potom sa otočil k Mike, ktorá sa naňho túžobne pozerala.

Pán Lessing zvýšil hlas. „Mika, Mika, Mika... Hovorí sa, že jablko nepadá ďaleko od stromu, ale v tvojom prípade dopadlo na iný svetadiel.“

Potom Mike podal vysvedčenie s veľavravným výrazom. Zrejme jej chcel dať najavo, že má vážne obavy.

Mike to došlo: naozaj prepadla. Napriek všetkým výpočtom a príslubom.

„Ale, ale... Veď ste povedali, že to so mnou nevyzerá najhoršie,“ zajachtala.

Pán Lessing sa usmial ako hyena pred kŕmením. „Hovorí sa tomu *právo na zmenu názoru*,“ povedal s hlbokým zadosťučinením v hlase.

Mika by bola od hnevu najradšej vybuchla. Taká nehanebná zrada! Čo má teraz robiť? Aj Fanny sa tvárila bezmocne. Zdalo sa, že odpadne.

Mílkve zúfalstvo prerušil zvonček, ktorý ukončil školský rok. Všetci spolužiaci sa hrnuli von, v ústrety bezstarostným letným prázdninám.

Aj pán Lessing si vzal tašku a svižným krokom vyšiel z triedy. Mika a Fanny sa vytackali za ním. Sklamane si sadli na schody.

Mika sa cítila ako úbožiačka, ktorej niet pomoci.

Fanny vzala Mikino vysvedčenie a pozorne si ho prezrela. „A predsa! Trojka z náboženstva!“ zvolala napokon povzbudivo a pustila papier z ruky.

Mika sa už spamätala z počiatočného šoku. „Keby som aspoň niečo vedela...” povedala smutne.

„Vieš toho predsa dosť!“ snažila sa ju utešiť Fanny.

Mika ju pozorne počúvala. „Čo také?“ opýtala sa s nádejou v hlase.

Fanny sa zamyslela. „Nuž...”

„No?”

„Hmmm... Hm...” habkala Fanny a zo všetkých síl sa snažila nájsť odpoveď.

Mika sklonila hlavu. „Ďakujem. Už sa cítim oveľa lepšie,” zamrmala odovzdané.

„Nuž, nedokážem ti odpovedať okamžite,” ospravedlnila sa Fanny.

Mika si sťažka vzdychla. Naozaj prepadla. Také čosi sa doteraz v ich rodine nestalo. Jej rodičia boli géniovia. Uznávaní profesori fyziky, ktorých pozývali na odborné semináre a medzinárodné konferencie. Mikine prázdniny chceli využiť na to, aby mohli cestovať a prednášať na kongresoch. Už týždne sa u nich o ničom inom nerozprávalo.

Mika kútikom oka opatrne pozrela na Fanny. „Na letný tábor môžem zabudnúť,” povedala.

Fanny sa vydesila. „ČOŽE?! Nie! Ani náhodou! Tešíme sa naň už celé mesiace!”

Mika nešťastne hľadela do zeme. *Horšie to už ani nemohlo dopadnúť*, pomyslela si. Zrazu jej do nosa

udrel zvláštny závan. Pričuchla. Necítiť tu náhodou... nejaký oheň?

Mika sa preľakla. Vo Fanniných rukách zbadala svoje horiace vysvedčenie. Jej kamarátka ho jednoducho podpálila!

Fanny ani brvou nepohla. „Aká smola. V kabine vypukol požiar, takže vysvedčenia budú tento rok rozdávať až po prázdninách,“ zahlásila sucho.

Mika sa rýchlo načiahla za vysvedčením – lenže Fanny ho už stihla vyhodiť z okna. Horiaci papier sa pomaly vznášal vo vzduchu a vzdľaľoval sa im z dohľadu.

„Zbláznila si sa?!“ vyhrkla Mika zdesene.

Fanny sa na ňu pohoršene pozrela. „Čože?!“ skríkla. „Ja aspoň dokážem nájsť nejaké riešenie! A teraz sa idem pobaliť – s tebou alebo bez teba!“ Nahnevane sa od kamarátky odtiahla. Ešte to tak chýbalo!

„Fanny!“ ozvala sa Mika prekvapene. Teraz sa cítila úplne opustená.

Unavená a zúfalá Mika sa vliekla dolu po schodoch. Ale keď vyšla zo školy, hneď ožila. To hádam nie je pravda! Mika nemohla uveriť vlastným očiam: predsa len o svoje prekliate vysvedčenie neprišla. Vlastne sa stal presný opak. Jemný vánok ho odfúkol na zadné sedadlo nablýskaného starého

kabrioletu, stojaceho na parkovisku pre učiteľov, a horiaci zdrap podpálil stoh papierov, čo na ňom ležal.

Mika napäto sledovala, ako pán Lessing volá o pomoc a beží k svojmu dymiacemu autu.

Zavrela oči – môže to byť vari ešte horšie?

2. kapitola

Keď Mika kráčala domov, srdce jej divo búšilo. Najlepšie bude hrať mŕtveho chrobáka, hodiť si na hlavu deku – skrátka, tváriť sa, že tam nie je!

Sotva však stihla preklíznuť do svojej izby, zazvonil zvonček. Mikina mama, Elizabet Schwarzová, s úsmevom otvorila vchodové dvere. Stáli tam dvaja nevlúdni policajti v uniformách. Jeden z nich bez slova zdvihol priehľadné vrečko, v ktorom bolo vidieť zuhoľnatený kúsok vysvedčenia.

Mika Schw... zreteľne stálo na zvyšku papiera. Úsmev na Elizabetinej tvári zamrzol.

Potom nasledoval dlhý rozhovor za zatvorenými dverami obývačky. Keď policajti konečne odišli, mama ľadovým hlasom zavolała dcéru do izby. Mika sa ešte nikdy necítila taká bezradná. Ofučane si sadla na pohovku.

„Založenie požiaru je vážny varovný signál. Najmä u problémových žiakov,“ zopakovala Mikina mama policajtove slová a rozčúlene pritom rozhadzovala rukami. „Problémová žiačka! Moja dcéra!“

Mikin otec Philip sa snažil svoju ženu utíšiť. „Eli, veď ten učiteľ sa zachoval ústretovo. Mika môže ísť na reparát a my zaplatíme škody, takže sa vyhneme prípadnému súdnemu konaniu...“ povedal jej upokojujúco.

„Bola to nehoda!“ postavila sa Mika.

„Sadni si. Tam,“ prikázala jej mama chladne.

Mika sa sklamane posadila a sklonila hlavu. Čo má teraz robiť? V žiadnom prípade nechcela zvaliť vinu na Fanny. A ani najlepšia výhovorka by jej nepomohla, lebo rodičia ju vôbec nepočúvali. Keby sa aspoň občas rozprávali aj s ňou, nielen o nej!

„Účasť na konferencii nemôžeme odrieknuť, pretože budeš hlavná rečníčka, Elizabet,“ povedal Mikin otec.

Elizabet nervózne pobehovala po izbe. „No prázdninový tábor určite nie je miesto, kde sa môže sústredene a zodpovedne učiť na reparát,“ rozmýšľala nahlas.

To hádam ani nie je pravda! Teraz sa rozprávajú, akoby som s nimi ani nesesedela v jednej miestnosti, hnevala sa v duchu Mika. „Ale sľúbili ste mi, že s Fanny...“ snažila sa brániť.

„Ty už radšej mlč!“ zahriakla ju mama, ktorou lomcoval hnev.

To už bolo priveľa! Mika vyskočila a vybehla z obývačky. Pri odchode tresla dverami, až sa zatriasli steny.

Elizabet vyčerpane klesla na pohovku. „Čo budeme robiť?“ spýtala sa. V jej hlase zaznievalo zúfalstvo.

Mikin otec dostal nápad. Ale neodvážil sa ho vysloviť. „Vedel by som o niečom,“ povedal po chvíli váhavo.

Elizabet sa naňho spýtavo pozrela. Potom jej začalo svitať. Odmietavo pokrútila hlavou. „Nie, to neprichádza do úvahy,“ povedala rozhodne.

Zrazu počuli z Mikinej izby zlostný výkrik, sprevádzaný hlasným buchotom. Znelo to, ako keď predmety padajú na zem. Mika, ktorá sa chvela od sklamania, hádzala krížom cez celú miestnosť

výbavu, čo si už pobalila na cestu – potápačské okuliare, plutvy, bedmintonové rakety.

„Ešte nad tým porozmýšľaj,“ poprosil Mikin otec svoju ženu.

Z Mikinej izby sa znova ozval buchot.

Elizabet vzala zo stola pohár červeného vína a na jeden hlt ho dopila. Nekonečne dlho civela do prázdna. Potom prikývla.

Philip sa postavil a zamieril do Mikinej izby. Opatrne otvoril dvere. Mika sedela s červenými očami na posteli, schúlená do kľbka. Všade okolo nej bol neporiadok.

„Už sme sa rozhodli,“ povedal otec. „Prázdniny stráviš u starej mamy.“

Mika sa naňho pozrela. „Na cintoríne?“

Otec sa jemne usmial a s povzdychom pokrútil hlavou. „Máš ešte jednu starú mamu,“ povedal.

Mika sa dívala na otca s vytreštenými očami. Pretože o tejto druhej starej mame nikdy v živote nepočula.

3. kapitola

Hneď na druhý deň rodičia odviezli Miku na vlak. Mama ju na rozlúčku silno objala. V očiach mala strach a pochybnosti, ale svoje rozhodnutie nezmenila.

Rozlúčka s otcom prebehla srdečnejšie. Na prvý pohľad bolo jasné, že len nerád posielal dcéru preč z domu. Prv než Mika nastúpila do vlaku, podal jej tašku s knihami, aby sa počas cesty nenudila.

Keď Mika našla miesto na sedenie, hneď preskúmala obsah tašky. Názov prvej knihy, ktorú vzala do rúk, znel: *Hlavalamy z kvantovej mechaniky*.

Mika si vzdychla. Potom sa oprela o sedadlo a začala premýšľať. Kam vlastne cestuje? Nikto jej nechcel povedať nič konkrétne. Ak by mala usudzovať podľa výrazu maminej tváre, povedala by, že mieri rovno do trestaneckého tábora obohnaneho ostnatým drôtom. Určite sú tam aj zvieratá. Žeby prasacia farma?

Mika sa dívala z okna. Vlak prechádzal nížinatou krajinou okolo borovicových lesov. Po niekoľkých nudných hodinách začali pribúdať kopce. Mika musela raz prestúpiť, no potom konečne dorazila do cieľa – na provinčnú železničnú stanicu, ponořenú do vidieckej harmónie.

Keď vyliezla z vlaku, stála tam iba jedna krava, ktorá ju pozdravila: „Múúú.“

„Len jedna jediná krava,“ povedala Mika a obzrela sa okolo seba. Široko-ďaleko nebolo ani živej duše, všade len rozľahlé polia. Mika vybrala z tašky mobil a odfotila si ničotu s kravou – alebo skôr kravu s ničotou. Vtom si všimla, že sa k nej blíži traktor. Za volantom sedel sympatický chlapec, len o čosi starší od nej.

„Ahoj, volám sa Sam. A ty si tá podpaľáčka z Frankfurtu, však?“ spýtal sa namiesto privítania a zastavil traktor. Na tvári mal široký úškrn.

„Môžeš ma osloviť aj *Mika*,“ odvetilo dievča.

Sam si Miku zvedavo premeral – so strapatými vlasmi, vyšúchanými riflami a červenými teniskami ani zďaleka nepripomínala vidiecke dievčatá. Aspoň nie dievčatá v Samovom najbližšom okolí.

„Vnučka pani Kaltenbachovej,“ povedal napokon a vzápätí dodal: „Teba som si teda predstavoval úplne inak.“

„A ja som si zas *prázdniny* predstavovala úplne inak,“ povzdychla si Mika.

Sam zoskočil z traktora a zdvihol Mikin plecniak. Pri pohľade na jej kolobežku dodal: „Na toto tu môžeš rovno zabudnúť.“ A ukázal na štrkovitú cestu.

„To sa ešte uvidí,“ odpovedala Mika a čo najnenútenejšie sa začala štverať na traktor.

Keď ho Sam znova naštartoval, hlasno zaburácal. Mika sa tak preľakla, až ňou trhlo. Potom zadrnčal motor. Sam vystrúhal spokojnú grimasu.

„Ako vidím, používate najmodernejšiu techniku,“ poznamenala Mika.

O chvíľu sa traktor pohol, akoby jej chcel ukázať, že sa nemýli. Mika sa ešte stihla chytiť, aby nevypadla. Potom sa s hrmotom vybrali po štrkovitej ceste.

Mika vzala do ruky mobil, aby poslala Fanny fotku kravy. *VITAJTE NA KONCI SVETA*, vyťukala. Ale potom stratila signál. Nervózne otáčala telefón

na všetky strany. Napokon zasvietili dve paličky. Signál sa obnovil a správa sa odoslala.

Keď sa Mika opäť rozhliadla, práve prechádzali popri maringotke obrastenej brečtanom. Bola predstavovaná na záhradný domček, ktorý stál na nepokosenej čistine. Kto môže bývať v takej chatrči? Mika sa začudovane pozerala na zvláštne obydlie. Len dúfala, že to tu nie je bežné ubytovanie!

Vtedy traktor dorazil k veľkej aleji, ktorú obklopovali lúky a pasienky. Prešli okolo obrovského balvana. Stálo na ňom: *Statok Kaltenbachovcov*.

Mika sa zmätene dívala okolo seba. Traktor vošiel cez bránu na priestranný dvor, kde stál statkársky dom, konské stajne a jazdiareň.

„Máte tu kone?“ spýtala sa prekvapene.

„Ako si na to prišla?“ zasmial sa Sam.

V rovnakej chvíli sa ozval rachot. V jazdiarni spadli na zem prekážky. Mika sa otočila a uvidela bieleho koňa, ktorý s povievajúcou hrivou cválal k prekážke.

Mika zrazu stratila reč. Sústredene všetko sledovala – kopytá, ktoré bubnovali na piesku, paru, čo koňovi stúpala z nozdier. V jeho pohybe sa snúbila sila s ladnosťou. Nakoniec skočil. S nevídanou eleganciou preletel cez prekážku. Ale prekážka sa zakolísala – a zase spadla.

Mika stála s otvorenými ústami, kým nezačula rázny hlas.

„Nie, nie, nie! Robí si s tebou, čo chce. Stehná spolu, ruky dole, tu nie sme na rybačke,“ ozývalo sa jazdiarňou.

Jazdkyňa, len trochu staršia od Miky, viedla svojho koňa do širokého oblúka. Kôň sa leskol od potu a pri každom skoku hlasno frkal.

Uprostred jazdeckej dráhy stála Mária Kaltenbachová, Mikina stará mama. Panovačne sa otáčala v smere pohybu koňa ako princípál cirkusu.

Mika si pri zábradlí všimla skupinku mladších dievčat, ktoré nadšene sledovali tréning. Nepochybne by si najradšej vymenili miesto s dievčaťom sediacim na bielom tátošovi.

Opäť sa pozrela na jazdkyňu. Sršala z nej cieľavedomosť. „Skúsím to ešte raz!“ povedala zaťato. „Jednoducho nedvíha nohy...“

Mária Kaltenbachová pokrútila hlavou a hneď ju prerušila: „Nie on! Ty!“

Vtedy Sam zatrúbil a zastavil traktor. Všetky hlavy sa otočili ich smerom. Mika sa pod paľbou pohľadov necítila príjemne. Rýchlo zoskočila z traktora. Stará mama jej šla v ústrety. Mika si všimla, že pri chôdzi sa opiera o paličku a výrazne kríva. Zastala za zábradlím, niekoľko metrov od Miky. Srdečné objatie podľa všetkého nebolo na programe.

„Takže ty si Mika,“ začala stará mama a premerala si ju od hlavy po päty. „Poriadna šibalka... podľa toho, čo som počula,“ pokračovala po chvíli. „A vyrástla si.“

„No, zmenšiť som sa asi nemohla,“ vykľzlo Mike.

Stará mama nadvihla obočie. Zrejme nebola zvyknutá na taký tón!

Po nekonečne dlhej sekunde sa usmiala. Mikina odpoveď ju zjavne pobavila. „Presne,“ povedala.

V tom okamihu sa vedľa nich objavila mladá jazdkyňa na valachovi. „Mám ešte raz skúsiť skok cez oxer?“ spýtala sa netrpezlivo.

„Nie, Michelle, nadnes to stačilo,“ rozhodla Mikina stará mama. Potom poprosila Sama, aby Mike ukázal izbu, kde bude bývať.

„O chvíľu sa uvidíme pri večeri,“ povedala a otočila sa k vnučke. „Snaž sa dovtedy nič nepodpáliť.“

Mika sa zatváрила kyslo.

„A možno sa budeš chcieť na večeru prezliecť,“ dodala stará mama pri pohľade na Mikino oblečenie.

Mika sa na seba bezradne pozrela. „Akože *prezliecť*?“ spýtala sa.

Keď opäť zdvihla zrak, rovno pred ňou stál pekný biely valach, ktorý sa na ňu zvedavo díval spod dlhých mihalníc. Sedela na ňom Michelle, obklopená mladými nádejnými jazdkyňami.

